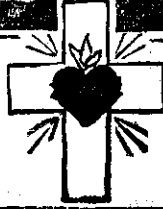

Duminica

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociațiunii
Sighet, Piața Unirei No. 25.

Prețul unui exemplar 2 Lei.

Redactor responsabil: T. Berinde

Abonamentul pe un an: 100 Lei.

Vorba ori exemplul?

Care are mai mare putere?

Ca răspuns ne referim la cele, ce inspirat de Spiritul Sfânt a declarat Sfântul Papa Leo cel Mare, - care a guvernat S ta Biserică, între anii 440-461, - zicând: „Are mai mare valoare exemplul ca vorba, iar fapta e mai bună învățătoare ca limba“.

Constatarea aceasta ni-o întărește însuși și viața Măstutorului. Cei din anume din Faptele Apostolilor (1,3) că întâiu prin fapte a învățat și apoi grăind. În fața acelor care l-l urmau, era mai pregnantă înfățișarea Mătesirului care dădea exemplu decât cel ce învăța.

Nouă ne este totul: exemplul. Pentru că în vorbele faptelor în mod natural este mai mare puterea, care îndeamnă la imitare, decât în cursul cuvintelor frumoase. Omul face mai cu plăcere aceea, ce vede realizat prin altul. Exemplul atrage și inrolează. Ne prinde de mână și ne conduce: la ceriu, ori în iad!

Deci, nici când nu ne este permis, ca să alunecăm în inconștiența, care trage dinumerișzice: Ce-mipasă, că ce efect va avea asupra deaproapele meu care va dintre faptele mele? Și că spre ce îi dau exemplu? Din contră: ar trebui să ne surprămsub povoararăspunderii, că ce consecințe pot avea

eventual faptele mele? Pot produce efecte înălțătoare de suflete, însă și tragedii cu adâncuri îngrozitoare. Va trebui să dăm seamă odată, că în jurul nostru în urma faptelor noastre, pilduitoare uzât am oare fericire ori prăpăd, bucurie ori blăstăm? Din acest punct de vedere ne bucură deviza cea mai nouă a Acțiunii Catolice, conform căreia împreună lucrarea elementului laic în apostolat se urgitează atât de pronunțat cu necesitatea „bunului exemplu“.

Prea tare s'a slăbit azi puterea cuvântului. Și oare pentru ce? Pentru că vorbele nu sunt întărite cu fapte. Ce folos dacă cineva; cu voce mare elogiază principiile catolicismului, însă tot ce face e contrar cu principiile moralei creștine? Ce valoare are, dacă pentru ascunderea inconștienței morale, sociale economice și politice, seavântează în gloriificarea principiilor evanghelice? Ce valoare are dacă între vorbe și între fapte, este o mare prăpastie?

De mult ne-a dat răspuns la aceste întrebări Tertulian, - unul dintre părinții Bisericii Catolice, născut pe la a. 160 și m. pe la 220, - zicând: „Vorbele fără fapte ne servesc

numai spre rușine“. Viața întoarsă a lumii de azi, ne dovedește în deajurs adevărul acestei constatări. Altul zice: „Acela care clădește cu gura și dărâmă cu fapta, seamănă cu omul care cu o mână te trage către Dumnezeu, iar cu cealaltă te respinge“. Din contră, ori ce critică să amorțească, dacă vedem că cineva și face binele ce spune. Merită toată lauda acela care, aplică persoanei proprii aceea ce recomandă altuia.

Un vulpe bătrân a dat lecții minunate fiului său. În mod convingător a explicat, ce mare păcat este omorul de găini.

După terminarea prelegerii bătrânul a observat pe rât o găscă. După ea. O prinde și o și trage în vizuină.

Peste câteva zile tânărul a dat de un pui pe sub gard și la ucis. Văzând bătrânul, aprins de mânie striga:

— Asasinule, nu-ți opream să faci așa ceva? Nu-ți mai aduci aminte de cele, la ce te-am învățat?

— Tată nu te supăra! — răspunde tânărul. Tu adăunezi ai ucis o găscă, până când eu acum numai un pui. Oare care păcat e mai mare?

Vulpoiul bătrân se simțea prea tare atins, și a zis:

— Urmează cuvintele, iar nu faptele mele!

E mult de regretat, că acest fel de principii sau lăjit prea tare în viața oamenilor de azi. Deci e timpul suprem ca Acțiunea Catolică să dea directiva și sub conducerea ei, să pornească o activitate de apostolat, care nu cu mulțimea cuvintelor frumos sunătoare, ci prin forța exemplului să ia în școală conștiințele strâmb crescute. Exemplul are mare putere. Forța aceasta să nu rămână neexploatăta. Lasă să se miște apa mocirloasă a sufletelor sure. Lasă ca să spargă mentalitatea a multor intelectuali cu inimă stearpă și a burghezilor egoiști, similară celei din vizuina vulpilor.

Supremul scop al apostolatului prin exemple, să fie ridicarea vieții bătucită în urma căsătoriei civile, a presei murdare, a culturii contaminată de boli nervoase, de nedreptatea socială, lipsită de minte și de creștinismul adevărat. Aceasta apostolie să-și fixeze de centrul nisuițelor sale introducerea bunului exemplu în familie, în școală, în educație, în societate, în presă și în viața publică. Să ajutorească prin toate posibilitățile oamenii cu bună voință, ca să se ridice în regiunea s f e r e i

curate a vieții spirituale.

Trăim în epoca cuceririi sufletelor. Timpurile neopăgânești ale zilelor de azi, produc exemple abundente asmuțitoare spre rău. Iar dacă sunt apostoli pentru propagarea păcatului, pentru ce să nu fie și pentru propagarea binelui?

Deci dară: și domni și țărani, cei cu, și cei fără de școală, bărbați și femei, să se silească atît în viață particulară cum și în cea publică, a condensa în fapte, învățăturile aceluia Hristos, care pe lemnul Sf. Cruci a prezentat apoleoza exemplului. Să lăsăm ca să capete o nouă strălucire adevărurile Lui. Cea mai bună apologetică — apărarea credinței celei adevărate, — este viața exemplară, pilduitoare. Dușmanii Bisericii celei adevărate, nici când nu caută aceea, ce învață catechismul ei, ci numai că în ce măsură își conformează credincioșii viața lor cu preceptele acelei credințe. Vai aceluia catolic, care trăind o viață păcătoasă, a dat exemplu rău, scandalizând pe alții. Asupra acestora vibrează teribilă amenințare a lui Hristos: „Mai bine ar fi lui, de i-s'ar lega o piatră de moară de grumazul lui și să se arunce în mare” (Luca 17, 1).

A nu urma exemplele cele bune e: lașitate, însă a da exemplu rău e păcat. Din aceste avem azi prea multe în lume. Sunt prea multe „vulpi bătrâne” care sunt inapte ca să servească de exemplu. Acest fel de oameni sunt „muștră fără valoare”.

**Citiți și răspândiți
„Dumineca”**

Glaspul Părintelui

În zăngănitul armelor, abia câliva au auzit mișcătorul cuvânt al S. Sale Papa Pius XII, părintele „marei familii omenești”.

Reținem din acest cuvânt, cele ce urmează: „...Cu inimă părintească adresăm un nou și călduros apel către stăpânitori și popoare.

Către aceia ce, renunțând la acuzățiuni, la amenințări și la pricinile de neîncredere reciprocă, să caute a deslega neînțelegerile de față prin singurul mijloc potrivit, adică prin înțelegeri cinștite; cătră acestea, ca să încurajeze năzuințele pacifice ale stăpânitorilor lor în liniște și seninătate, fără agitații desordonate. Dreptatea se întemeiază pe puterea minții și nu pe puterea armelor, iar împărățiile, care nu sunt întemeiate pe dreptate, nu sunt binecuvântate de Dumnezeu.

Tratând cu bunăvoință și în respectul drepturilor reciproce, ei vor vedea că o izbândă adevărată nici odată nu e exclusă dela negociațiunile sincere și rodnice. Ei își vor simți toată mărimea — adevărată mărime — dacă, făcând să amuțescă palima cea colectivă ca și cea privată și ascultând de mintea sănătoasă, cruțată sângele fraților și scapă țările lor de nenorociri.

Facă Domnul ca glaspul Părintelui familiei creștine, acest „rob al robilor” care, deși nevrednic, dar aievea înfățișează între oameni persoana, cuvintele, autoritatea lui Isus Christos, să găsească o primire plină de bunăvoință în minți și în inimi. Cei tari să ne asculte ca să nu devină slabi prin nedreptate. Cei puternici să ne asculte ca puterea lor să nu aducă pieire, ci să se prefacă în sprijin pentru popoare și în ocrotire pentru pacea acestora în liniște și în muncă.

Li rugăm pentru sângele lui Christos, a cărui putere, ce-a cucerit lumea, a fost blândețea însăși în viața și în moarte și rugându-i. Noi știm și simțim că de partea Noastră sunt toți oamenii drepiți, toți cei însetați și flămânzi de dreptate, toți cei ce suferă tot felul de dureri pentru neajunsurile vieții. Cu Noi sunt inimile mamelor care

bat cu a Noastră, părinții cari trebuie să-și părăsească familia, toți cei ce muncesc și nu știu, cei vinovați pe cari îi apasă cele mai îngrozitoare amenințări, cei tineri, cavaleri generoși ai celor mai curate și mai nobile idealuri.

Sufletul bătrânei Europe care e opera credinței și a geniului, creștin asemenea e cu Noi, precum și omenirea întreagă, dornică de dreptate, de pace, de libertate, nu de fierul care ucide și distruge.

Christos care a făcut din dragostea de frate porunca Sa de căpetenie, sâmburele legii și făgăduința mântuirii pentru

înși și pentru neamuri, încă e cu Noi.

În sfârșit, să nu uităm că lucrurile omenești n'au nici un preț fără de ajutorul lui Dumnezeu.

Noi chemăm pe toți să se îndrepteze spre Domnul pentru a-l cere prin împăciuitoare rugăciune ca harul Lui să se reverse cu prisosință asupra lumii învățate; ca să potolească mâniile, să împăciuiască sufletele, să facă să străluască aurora unui viitor mai senin”.

Câți vor auzi acest glasp al Părintelui?

De cine ne vom înfricoșa?

S. Francisc de Sales avea mare cinste pentru părintele d'Aege, dascălul său.

Acest bun preot a fost ingurul său păzitor. El l-a însoțit pretutindeni, la școală la Savoia, la Paris, la Padova.

Când sfântul ajunge mai târziu episcop, îl face canonic și-l ține în mare cinste, locuind cu el la curtea episcopescă și luând totdeauna masa împreună.

Fostul dascăl ținea foarte mult la ucenicul său. Dacă cineva îl ataca, el se făcea foc și pară.

Înțelegând aceasta, sfântul îi zise:

— Nu mă mai apăra de orice atac! Doar nu sunt sfânt.

— Nu ești, dar și-o doresc, să fii! întâmpină dascălul.

— Chiar dacă aș fi, oare sfinții nu și-au avut și nu și-au împotrivorii lor? Câți nu i-au prigunit și nu i-au vorbit de rău? Ce n'au zis dușmanii despre Domnul Christos? Dar Sf. Pavel nu s'a împotrivot Sfântului Petru? Iar S. Pavel însuși n'a fost socotit nebun pentru multa lui știință?

Dascălul nu se lăsa convins de asemenea întâmpinări și continuă să-l apere și să-i facă părintești observațiuni, după împrejurări.

În deosebi îi spunea să se ferească a primi vizitele atâtor cucoane. Se fac vorbe. Și pe

cât se poate, să înconjurăm și vorbele fără rost. Pe urmă el, ca episcop, trebuie să-și întrebuițeze bine timpul.

Părinte, răspunde episcopul, Dumnezeu vrea să fie slujit nemăsurat; El urgiește pe cel căldice. Și mie îmi place înțelepciunea șarpelui, dar iubesc neasemănat mai mult simplicitatea porumbelului. Dumnezeu, dragostea însăși, mi-a dat o nsărcinare de dragoste. El știe că în toate eu nu caut decât dragostea Lui. Atâta timp cât îl iubesc, El nu mă părăsește. Curaj, deci, El nu va îngădui să ne poticnim, să cădem, să ne rănim. El ne va susține. El ne va ajuta. El e în stare să ne scoată chiar din prăpăstii; cu atât mai mult ne va împiedica să ne prăvălim acolo. El înviează, El ucide; El ne duce; El ne scoate din iad. Dacă e cu noi, de cine ne vom înfricoșa?

Pe cine să nu miște asemenea cuvinte?

Pr. I. Georgescu

Noul guvernator apostolic al Bisericii armene din România. După plecarea Sfinției Sale Dr. Isac Koghian administratorul apostolic al armenilor din România, Sf. Scaun a numit acum în aceasta cinste pe tânărul capelan armean catolic din Gherla, *Zoltan Lengyel*, care cu data de 1 Sept. 1939 a fost numit și întărit în calitatea sa de administrator apostolic al celor 35.000 armeni catolici din România.

† Moartea cardinalului DOLCI

În ziua de 13 Septembrie a. c. cardinalul Angelo Maria Dolci a murit pe neaștepta'te.

Trupul a fost expus în Civitella d'Agliano. În fața lui a defilat mulțimea mare a acelor care l-au cunoscut și stimat pe repausatul cardinal.

Venind din Roma prefectul ceremoniilor pontificale, mons. Respighi, a dat dispoziții cu privire la funerarii. În acest timp, măestrul de ceremonii, mons. Bonazii în prezența prefectului de ceremonii pontificale s'a rugat pentru cel mort. Seara trupul a fost transportat în biserica parohială, iar Sâmbătă seara s'a făcut înmormântarea solemnă.

Cardinalul Angelo Maria Dolci s'a născut în Civitella d'Agliano în 12 Iulie 1867. După terminarea teologiei, în vârsta de 23 ani a fost ridicat la treapta preoției. Papa Leo XIII l-a numit episcop de Gubbio. După șase ani de episcopat a fost numit de Papa Piu X arhiepiscop și delegat apostolic în Bolivie, Peru și Ecuador.

În 1911 mons. Dolci a fost rechemat și destinat arhiepiscop de Amalfi, unde a rămas până când Sf. Scaun l-a trimis să ocupe postul de delegat apostolic la Constantinopol într'un moment foarte dificil și anume în timpul războiului mondial.

Numit și promovat nunțiu apostolic la București, a lucrat mult pentru realizarea concordatului. Papa Piu XI l-a creat cardinal în 13 Martie 1933. În aceasta calitate a murit acum, lăsând în urma sa adânci regrete în toate țările pe care le-a cucerat în cursul activității sale politice.

În săptămânile trecute gazeta noastră în urma împrejurării că tipografia a fost prea încărcată cu muncă, a apărut c'ăm neregulat. Cerem scuze cititorilor noștri.

IMPREUNA CU BISERICA

Și precum vreți să vă faceți vouă oamenii și voi să le faceți lor asemenea. Căci de iubiți pe cei ce vă iubesc pe voi, ce dar este vouă? Căci și păcătoșii iubesc pe cei ce îi iubesc pe ei.

Și de faceți bine celor ce vă fac vouă bine, ce dar este vouă? Căci și păcătoșii așa fac.

Și de dați împrumut dela cari așteptați a lua înapoi, ce dar este vouă? Căci și păcătoșii

păcătoșilor dau împrumut, ca să ia întocmai.

Însă iubiți pe vrășmașii voștri și faceți bine și dați împrumut, nimica așteptând și va fi plata voastră multă și veți fi fiii Celui Preaînalt; căci el este bun spre cei nemulțămitori și spre cei răi.

Deci fiți milostivi, cum și Tatăl vostru este milostiv.

Lui Cristos Rege

Coroana Ta nu-i aur... ci spin însângerat
A sângelui purpură Ți haina de împărat.
În loc de tron de rege, legatu-Te-au la stâlp,
Stâlcitu-Ți-au în bătăi, Trupul Tău neprihănit și sfânt.
O, Doamne! Groaznică a fost noaptea când părăsit
[de ai Tăi

Ai ajuns batjocura cruzilor Tăi călăi
Scuipatu-Ți-au în Față veninul urii lor
Și-au iubilat în ciasul întunecimilor.

De har împărțitoare Mâna Ta înaltă
Abea putea să țină trestia de baltă.
Căci istovit de chinuri de amarnică veghere
Sfășiat de bice — Tu, tremuri de durere.
Privirea Ta senină să'nvăluie în ceață
Când palmile murdare izbesc Sfânta Ta Față.
Iar'ca vârf la toate — gurile sacrilege
Îți strigau cu ură: „Bucură-te Rege!”

Striga-vom și noi Doamne acum—mărindu-Ți slava—
Să'nvingem glasul celor ce'î vreau pe „Varava”:

Bucură-Te Rege al regilor lumină
Căci azi puternici regi în Fața Ta se'nchină
În Fața Ta se pleacă mulțime de popoare
Ocarâta Ta Cruce azi e scumpă comoară.
E pavăză din leagăn și până la mormânt
Și de a Ta mărire e plin acest pământ.

O, Rege! Bucură-Te!

Răsune acum strigarea din răsărit și apus:
Trăiască al nostru Rege: Preadulcele Isus!
Trăiască pretutindeni Regele Glorios!
Al inimilor noastre slăvit Rege: Cristos.

E. Ș. O

Bindecuvântarea Papală dată prin radio e valabilă

După o deciziune dată de Sacra Poenitentiaria Apostolică Preafericitul Părinte Papa Piu XII a extins posibilitatea de a câștiga indulgență pleneră și asupra acelor care primesc bindecuvântarea Papală dată Urbi et Orbi prin radio. În acest mod Preafericitul Părinte pune în slujba mântuirii sufletelor cea mai admirabilă invențiune a culturii omenestii. Condițiile câștigării indulgențelor plenerare prin radio sunt identice cu cele primite personal. În acest mod în sărbătorile cele mari și cu ocazia canonizărilor se pot primi indulgențe plenerare și de aceia, cari primesc bindecuvântarea papală prin radio.

Un nou stil de biserică

În orașul Gorleston din Anglia s'a clădit o biserică, care e nouă nu numai în ce privește stilul, ci chiar prin însăși ideia de care a fost condus constructorul. Aceasta clădire sigur va stârni interesul tuturor. Biserica e clădită în forma de cruce; altarul e la încrucișarea celor două brațe a crucii, așa că credincioșii încunjură din toate părțile altarul. Deasupra altarului arcurile se termină în loc de cupolă, în turn. Probabil, că aceasta este prima încercare de a așeza Altarul în mijlocul bisericii.

Populația civilă în timp de război

(Papa despre război)

(Semnalul-București)

Atunci când pornirile războinice n'au mai putut fi înăbușite și s'au deslănțuit, învălmășind în vârtejuri răpraznice, inim și așezări omenești, — s'au produs, din partea beligeranților, câteva declarații menite prin conținutul lor de caldă omenie, să deschidă, printre zările de sânge și beznă, o perspectivă de lumină: populația civilă va fi apărată, din toate puterile, pentru a nu cădea pradă valvăților de foc ale războiului.

Printr'un schimb de note, cuprinzând asigurările reciproce ale părților în luptă, — anume că femeile și copiii de acasă, vor fi cruțați de drăceștile mijloace de distrugere ale războiului, — s'a învederat, încă din primele zile ale declanșării ostilităților, un simțământ de înduioșetate umanitate.

Dacă, pe deoparte, aruncarea în luptă a ostașilor s'a făcut, fără îndoială, de beligeranți cu o dureroasă strângere de inimă, — jocul războiului fiind socotit singurul în stare să deslege — cu sorții lui fatali, — problemele cari nu au putut fi soluționate pacinic, — pe de altă parte, prin hotărârea luată de a nu fi atacată populația civilă, s'au vădit semnele unei conștiințe încă străbătută de sufletul omeniei.

Războiul cu implicabilele lui norme nu poate cruța ostașii încleștați în luptele din tranșee și de pe orice alt câmp de operații militare. Odată zarurile ostilităților și ale destinului aruncate, fronturile de soldați se angajează în luptă, căzând — tribut morții — și dintr'o parte și dintr'alta. Dar, ceiace pot face aceia cari dirijează adversitățile, este să circumscrie focul șrapnelor numai la câmpul de luptă al operațiilor militare, populația civilă fiind, astfel, cruțată de orice atac al artileriei și ale gazelor toxice.

Când, în 1925, s'au fixat la Geneva termenii aceluiași protocol prin care se interzice folosirea gazelor toxice și asfixiante precum și a metodelor războiului

cu microbi, — s'a avut în vedere, fără îndoială, porunca aceluia simțământ de omenie, care printre oricâte potrivnicii, până la urmă, se arată victorios.

Hotărârea părților beligerante de a respecta în cursul ostilităților, prohibiția statornicită prin protocolul amintit, a apărut întregii lumi, vrednică de toată lauda.

Ceeace — până la încetarea ostilităților — dorește cu o putere aprigă, întreaga omenire este ca deciziunea luată, în primele zile ale războiului, să fie consfințită printr'o statornică păstrare a atitudinii fixată. După cum, aceeaș tare nădejde este nutrită de toate popoarele, în sensul ca populația civilă să fie păzită de beligeranți, cu o înțelegere umană, deopotrivă de adâncă și permanent înțelinită.

Ne amintim — cu o stăruitoare emoțiune — de acel vibrant apel, adresat beligeranților de d. Roosevelt, prin care se exprima legitima speranță că populația civilă va fi ferită de orice atac al războiului.

Cancelarul Hitler a trimis, atunci, această umană adeziune Președintelui Statelor Unite:

„Păreră exprimată în mesagiul dlui Roosevelt că abținându-se dela bombardarea obiectivelor nemilitare în toate împrejurările în legătură cu operațiile militare, constituie un principiu de umanitate, corespunde într'un tot cu propriul meu punct de vedere și a fost asigurată de mine mai înainte. Prin urmare, subscriu fără condiții c e r e e a, ca guvernele ce participă la ostilitățile actuale să facă declarații publice în acest sens. Din partea-mi presupun că ați observat din discursul meu de azi în Reichstag că forțele aeriene germane au primit ordin să-și limiteze operațiile la obiectivele militare. Este dela sine

înțeles că pentru a menține acest ordin, forțele aeriene adverse trebuie să respecte aceeași regulă”.

De când s'a produs schimbul unor asemenea asigurări au trecut aproape trei săptămâni.

Nu știm ce să se fi întâmplat în ultimele zile — și nici nu e în intenția noastră, aci să ne ocupăm de acestea — că populația civilă trăește, și ea, deopotrivă cu ostașii de pe fronturi, dacă nu chiar mai mult, grovaziile bombardamentelor.

În răspunsul pe care Papa Pius XII l'a adresat Belgiei, se găsec, în concluzie, și aceste rânduri:

Consiliul de miniștri al Franței a hotărât dizolvarea partidului comunist

Un consiliu de miniștri s'a întrunit Marți la ora 17 la Elysee, sub prezidenția dlui Albert Lebrun.

D. Daladier președintele consiliului de miniștri a făcut cu acest prilej o expunere de ansamblu asupra situației diplomatice și militare.

Pe de altă parte șeful guvernului a supus președintelui republicii spre semnare un decret prin care se creiază o „Cruce de Război”, destinată să comemoreze pe timpul ostilităților citațiile individuale pentru fapte de război date pe ordine de zi pentru armele de uscat, mare și aer.

Un alt decret semnat dispune reprimarea crimelor și delictelor contra siguranței externe a statului. Prevederile acestui decret se vor aplica și în cadrul în care crimele și delictele de acest fel sunt săvârșite în dauna Marelui Britanii, Canadei, Australiei, Noii Zeelande, Africii de Sud, imperiului său și Poloniei.

D. Sarraut ministrul de interne a propus spre semnare

„Voim să sperăm că populația civilă va fi cruțată de orice operații militare directe, că în teritoriile ocupate vor fi respectate viața, proprietatea, onor și sentimentele religioase ale locuitorilor, că prinzonerii de război vor fi tratați omeneste și vor fi tratați omeneste și vor putea primi fără piedici sprijinul moral al religiei și că, în sfârșit, nu se vor folosi gaze asfixiante sau toxice”.

În nădejdea aceasta trăește, astăzi, o lume întreagă. Inșiși ostașii de pe fronturi ar simți mai ușoară moartea sub ploaia șrapnelor, dacă ar ști că familiile lor: soția, copiii și mamele sunt la adăpostul oricărui pericol.

decretul-lege prin care se dizolvă partidul comunist din Franța, precum și toate grupările afiliate acestui partid. Decretul interzice publicarea, circulația, distribuția și punerea în vânzare a oricărui fel de material scris, desemne și oricărui fel de material de difuziune care ar tinde la propagarea cuvintelor de ordine ale internaționalei.

Dizolvarea partidului comunist și cercurile parisiene

Cea mai importantă hotărâre luată în consiliul de miniștri de Marți este dizolvarea partidului comunist. Măsura pare să fi fost luată în urma atitudinii adoptate de acest partid, atitudine desaprobată în cercurile parlamentare, atât la Cameră cât și la Senat.

Parlamentarii comuniști vor trebui să se conformeze inscripțiilor guvernamentale și să înceteze orice propagandă de partid.

Deputații și senatorii comuniști cari nu fac nicio propagandă de partid nu vor putea fi lipsiți de exercitarea mandatului lor.